

3 Νοεμβρίου 2019

## Η Ιερά Μονή Αγίας Ισαποστόλου Νίνας στο Bodbe της Γεωργίας

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)





Το μοναστήρι, στο οποίο διαφυλάσσονται τα Άγια λείψανα της Αγίας Ισαποστόλου Νίνας και διαφωτίστριας της Γεωργίας, βρίσκεται στα ανατολικά της χώρας , δύο χιλιόμετρα νότια της πόλης [Sighnaghi](#), σε μια ειδυλλιακή τοποθεσία στους πρόποδες της Μεγάλης οροσειράς του Καυκάσου. Από το μοναστήρι μπορεί κανείς να θαυμάσει την υπέροχη θέα της κοιλάδας [Alazani](#) και των χιονισμένων κορυφών του Καυκάσου. Σύμφωνα με αρχαίες πηγές το μοναστήρι ιδρύθηκε μετά την



εκδημία της Αγίας Νίνας, αρχές του τετάρτου αιώνας.

Οι πρόγονοι της Αγίας κατάγονταν από την Καππαδοκία. Ο πατέρας της, Ζαβουλών, ήταν στρατηγός του Ρωμαίου Αυτοκράτορα Μαξιμιανού, και μετέδωσε τον Χριστιανισμό σε δέκα περιοχές της Γαλλίας. Είχε νυμφευτεί την Σωσσάννα, αδελφή του Πατριάρχη Ιεροσολύμων. Απέκτησαν μια μοναχοκόρη, τη Νίνα.

Η Αγία Νίνα ήταν μόλις δώδεκα ετών όταν η οικογένειά της εγκατέλειψε την γενέτειρά της για τα Ιεροσόλυμα. Ο Ζαβουλών χάρισε όλα τα υπάρχοντά του στους φτωχούς και επέλεξε να ζήσει ασκητικά στην έρημο της Ιορδανίας. Η Σωσσάννα έμεινε να φροντίζει τους αδύναμους και τους δυστυχισμένους. Ο Πατριάρχης θείος της ανέθεσε την ανατροφή της στη Σάρρα από την Βηθλεέμ που διακονούσε στον Πανάγιο Τάφο.

Η Παρθένος Μαρία εμφανίστηκε στην Αγία Νίνα όταν ήταν δεκατεσσάρων χρονών. Σε θείο όραμα της ανακοίνωσε τη σπουδαία αποστολή σύμφωνα με την οποία επρόκειτο να κηρύξει την αληθινή πίστη στην Αγία Γεωργία, γιατί αυτή ήταν η επιθυμία της Θεοτόκου. Αφού ευλογήθηκε να χρισθεί απόστολος με Θεϊκό σημάδι, η Θεοτόκος της παρέδωσε ένα σταυρό από κληματόβεργες, με το οποίο η Αγία Νίνα έπλεξε τα μαλλιά της. Ο σταυρός αυτός βρίσκεται τώρα στην Τυφλίδα, στον καθεδρικό ναό των Αγίων Αποστόλων, ο οποίος ονομάζεται Sioni.

Στη Γεωργία, την οποία η Αγία Νίνα μύησε στην Ορθοδοξία γύρω στο 327-333 μΧ, επιτέλεσε την αποστολή της με πολλή προσευχή και κόπο. Με τις προσευχές της κατόρθωσε να γιατρέψει την Βασίλισσα Νάνα από μια σοβαρή ασθένεια και την έπεισε να λατρεύει τον αληθινό Θεό, ενώ και ο βασιλιάς Μίριαν, σύντομα ακολούθησε τη γυναίκα του στην πίστη. Λίγο αργότερα ολόκληρος ο πληθυσμός της χώρας βαπτίστηκε στα νερά του ποταμού Aragvi στην [Mtskheta](#), την αρχαία πρωτεύουσα της Γεωργίας.

Μετά το πέρας της αποστολής της, η Αγία Νίνα κοιμήθηκε στο χωριό [Bodbe](#), όπου σύμφωνα με την πρόνοια του Θεού βρίσκεται και ο τάφος της.



*Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Πανοσιολογιώτατος αρχιμ. Ελισαίος με πάτέρες από την Μονή Σίμωνος Πέτρας, τον Αρχιεπίσκοπο Samtavisi και Gori Ανδρέα, και την Ηγουμένη της Μονής Αγίας Νίνας Γερόντισσα Θεοδώρα μαζί με αδελφές της Μονής*

Ο βασιλιάς θέλοντας να τιμήσει την διαφωτίστρια της Γεωργίας, προσπάθησε να μετακινήσει τα λείψανά της στον καθεδρικό ναό [Svetitskhoveli](#), όπου βρίσκεται ο χιτώνας του Κυρίου (που είχε δοθεί στους Γεωργιανούς Εβραίους μετά τη Σταύρωση). Ωστόσο ούτε και διακόσιοι άνθρωποι δεν μπορούσαν να σηκώσουν το σκήνωμα από τη θέση του. Ύστερα από λίγο καιρό ο βασιλιάς έκτισε εκκλησία στο χώρο της ταφής της. Πριν κοιμηθεί και αυτός, είπε στη γυναίκα του: «Αν ο Θεός, σου χαρίσει αρκετό καιρό, Νάνα, να μοιράσεις το βασιλικό θησαυρό στα δύο και να το θυσιάσεις στον τάφο. Ας τιμάται αυτός ο χώρος στους αιώνες».

Από τότε το μοναστήρι έζησε πολλά ενδιαφέροντα ιστορικά γεγονότα. Τον πέμπτο αιώνα, ο πιστός βασιλιάς [Vakhtang Gorgasali](#), που είχε διακριθεί για την αγάπη του και την προστασία του τάφου της Αγίας, επέκτεινε και εξωράισε την εκκλησία και τον τάφο. Τον 8ο και 9ο αιώνα η εκκλησία μετατράπηκε σε τρίκλιτη Βασιλική. Τον 12ο αιώνα ένας άλλος βασιλιάς, ο Δημήτριος Α΄, γιός του πιστού βασιλιά Δαυίδ του Οικοδόμου, ανακαίνισε ολόκληρη την περιοχή.

Ο χώρος όπου έχει ταφεί η Αγία Νίνα έγινε τόσο αξιόλογο λατρευτικό προσκύνημα που ούτε οι Τάταροι Μογγόλοι, που κατέστρεψαν ολόκληρη τη χώρα δεν τόλμησαν να τον βεβηλώσουν, παρόλο που προξένησαν ζημιές στην εκκλησία.

Τον μεσαίωνα, η εκκλησία κατέστη ο χώρος όπου στέφονταν οι Βασιλείς της δυναστείας των Καχετών. Είναι πασίγνωστο ότι ο Πέρσης Βασιλιάς Abbas, παρέστη στην στέψη του [Teimuraz I](#) (Τειμουράζ Α΄) [1589-1663], αλλά αυτό δεν τον σταμάτησε από του να καταστρέψει σχεδόν ολοσχερώς το μοναστήρι λίγα χρόνια αργότερα. Ο ίδιος ο βασιλιάς Τειμουράζ Α΄ εργάστηκε πολύ σκληρά αργότερα για να ξαναχτίσει την εκκλησία.



Από αμνημονεύτων χρόνων το μοναστήρι έχει εγκαθιδρυθεί όχι μόνο ως εκκλησιαστικό αλλά και ως πολιτιστικό κέντρο. Μία θεολογική σχολή άρχισε να λειτουργεί τον 17ο αιώνα, όπου διδάσκονταν όχι μόνο θεολογία αλλά και άλλες επιστήμες. Εδώ βρισκόταν και μια από τις πιο πλούσιες βιβλιοθήκες της Γεωργίας, ενώ από το 18ο αιώνα ιδρύθηκε μοναστήρι με πολυάριθμους μοναχούς.

Ο 19ος αιώνας έφερε πολλά προβλήματα στη Γεωργία και την Εκκλησία της. Το 1801, ο Ρώσος Αυτοκράτορας Αλέξανδρος Α΄, προσάρτησε το βασίλειο των [Kartli](#)

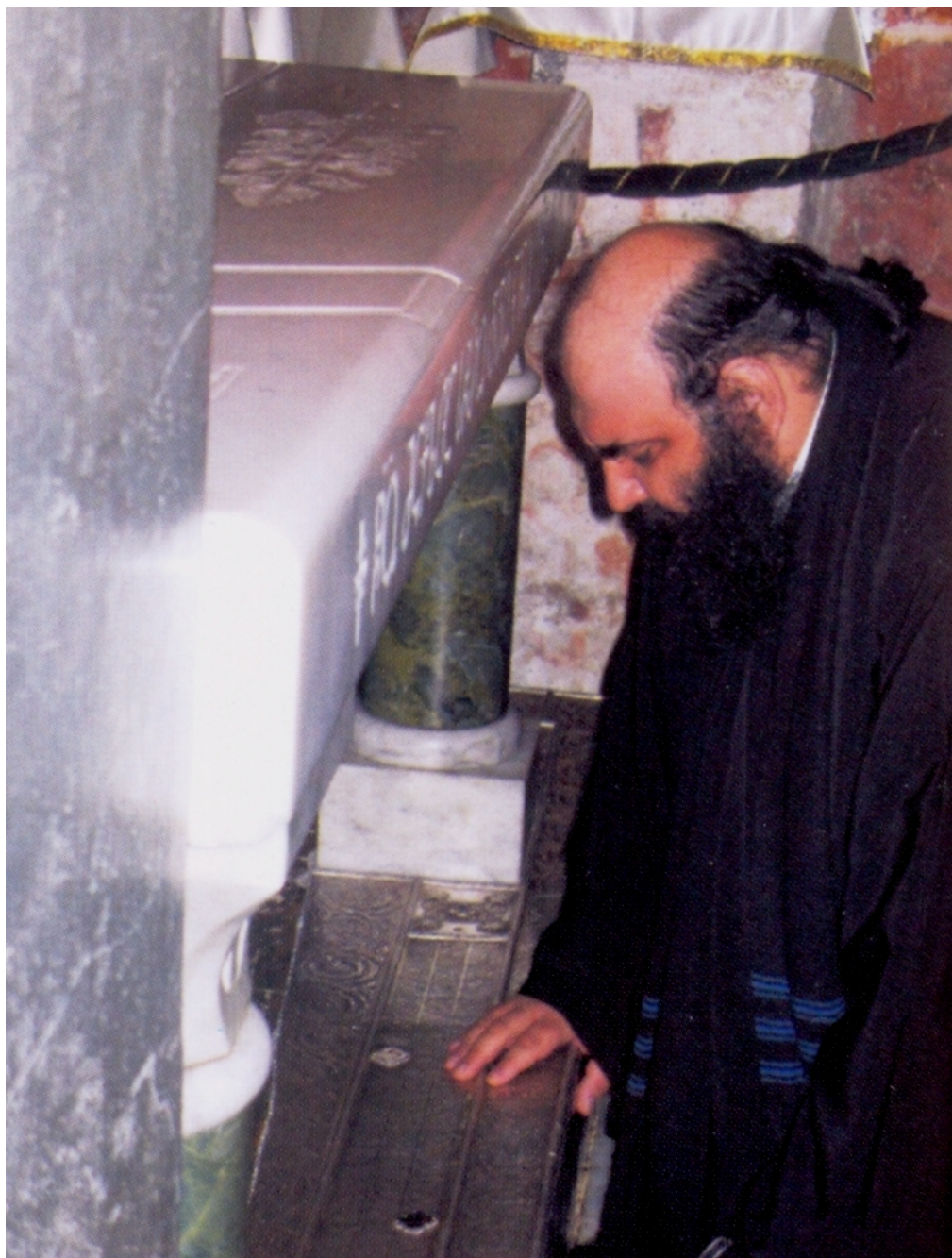
και Kakheti και το μετέτρεψε σε Ρωσική επαρχία, σε μια κατάφορη παραβίαση της συμφωνίας ειρήνης Georgievsky Traktat, που είχε υπογραφεί το 1783 μεταξύ Ρωσίας και Γεωργίας. Η συμφωνία είχε εγκαθιδρυθεί μεταξύ των ομόθρησκων χωρών, υπό το Γεωργιανό Βασιλιά [Erekle II](#) (Ηράκλειος Β΄), ώστε να προστατευθεί η Γεωργία από την εισβολή των μουσουλμάνων.

Σύντομα η Εκκλησία της Γεωργίας υπέστη την τύχη ολόκληρης της χώρας, και το αυτοκέφαλο, που είχε δοθεί στη Γεωργία από τον ε΄αιώνα από την Αντιόχεια, ανετράπη από την Ιερά Σύνοδο της Ρωσίας το 1811. Από τότε, Ρώσοι επίσκοποι άρχισαν να διοικούν την Εκκλησία της Γεωργίας. Αυτήν την εποχή πολλές ενορίες επίσης διαλύθηκαν, μαζί με τη ενορία του μοναστηριού του Bodbe το 1837.

Ο τελευταίος Επίσκοπος του Bodbe, πριν τη διάλυση ήταν ο εφευρετικότετος Ivane Magashvili (Bodbeli). Υπό την καθοδήγησή του, το μοναστήρι ξανακτίστηκε ακόμα μια φορά, ο καθεδρικός ναός τοιχογραφήθηκε και ένα καινούργιο εικονοστάσι τοποθετήθηκε. (Οι τοιχογραφίες και το εικονοστάσι διασώζονται ακόμα).

Η επισκοπική κατοικία βρίσκεται μέσα στην αυλή της Εκκλησίας. Η διάλυση της επαρχίας Bodbe και της θεολογικής σχολής συνέπεσε με τον θάνατο του Επισκόπου Ivane Magashvili. Παρόλα αυτά το μοναστήρι εξακολουθούσε να λειτουργεί, διοικούμενο από διάφορους αρχιμανδρίτες. Υπό τον Αρχιμανδρίτη Nikoloz Mikeladze οικοδομήθηκε ένας τριώροφος πύργος κωδωνοστασίου που διασώζεται μέχρι σήμερα στην αυλή του μοναστηριού. Λίγο αργότερα διαλύθηκε και το μοναστήρι, αλλά σύντομα ξαναλειτούργησε χάρη στις μεγάλες προσπάθειες που κατέβαλε ο φημισμένος εικονογράφος Michael Sabinin. Αυτός ανέλαβε και την συντήρηση του μοναστηριού αφού αυτό είχε μείνει χωρίς προστασία. Οι άοκνες προσπάθειές του άνοιξαν το δρόμο για τη σημερινή ανοικοδόμησή του.





*Ο Πανοσιολογιώτατος αρχιμ. Αγαθόνικος Κυκκώτης μπροστά στη λάρνακα με το λείψανο της Αγίας Νίνας*

Οι πρώτες μοναχές του μοναστηριού ήταν δώδεκα κοπέλες που έστειλε ο Ρώσος Τσάρος Alexander III (Αλέξανδρος Γ΄), μετά από επίσκεψή του στη Γεωργία. Μια από αυτές, η ηγουμένη Juvenalia (Ιουβενάλια), διετέλεσε πρώτη ηγουμένη του ησυχαστηρίου.

Η μητέρα Tamar (κατά κόσμον Πριγκίπισσα Tamar Marjanishvili, αδελφή του φημισμένου θεατράνθρωπου [Kote Marjanishvili](#)) την διαδέχθηκε, και έγινε και η ίδια γνωστή για τα έργα της στη Ρωσία.

Στην αρχή του 20ου αιώνα, ησύχαζαν στο μοναστήρι τριακόσιες αδελφές, ενώ υπήρχε και σχολείο στο οποίο διδάσκονταν κορίτσια από ευγενείς οικογένειες.

Στο μοναστήρι Bodbe, δόθηκε ο τίτλος του πρωτοκλασάτου μοναστηριού από το Ρώσο Τσάρο Nikolai II (Νικόλαο Β΄) το 1906.

Το 1917, κάποιοι ιεράρχες της Εκκλησίας της Γεωργίας, εκμεταλλευόμενοι την κατάσταση στη Ρωσία, κατάφεραν να επαναφέρουν το αυτοκέφαλο της Αποστολικής Εκκλησίας της Γεωργίας. Αργότερα επετεύχθητε και η πολιτική ανεξαρτησία της χώρας.

Ο Σερ Oliver Wardrope, ο οποίος επισκέφτηκε το ησυχαστήριο, σε μια επιστολή στη γυναίκα του περιγράφει το μοναστήρι λέγοντας:

«Φτάσαμε στο μοναστήρι και βρήκαμε μια αψίδα θριάμβου καμωμένη από φυλλωσιά. Μας υποδέχθηκε η ηγουμένη (Πριγκίπισσα Vachnadze). Οι μοναχές, ντυμένες με τις μαύρες ενδυμασίες τους και τα περίεργα ψηλά καλύμματα της κεφαλής με τα πέπλα, τα κορίτσια του σχολείου, και χωρικοί από τις γύρω περιοχές, όλοι μαζεύονται στην αυλή του μοναστηριού. Ο ιερέας με οδήγησε στη μικρή εκκλησία, που κτίστηκε τον 4ο αιώνα, και τέλεσε μια μικρή ακολουθία προσευχόμενος για μένα ενώ οι αδελφές έψαλλαν ένα ύμνο... Ύστερα η ηγουμένη με ξενάγησε στο σχολείο, στο οικοτροφείο, στις τάξεις, στο κυλικείο, στην κουζίνα και στις αίθουσες όπου κατασκευάζονται χαλιά, κεντήματα, εκκλησιαστικά ενδύματα και εικονίσματα... Είδαμε επίσης και τον μεγάλο κήπο που άπτεται του μοναστηριού. Φορτωμένοι λουλούδια που μας προσέφεραν τα κορίτσια και ανάμεσα σε επευφημίες του πλήθους καλπάσαμε (ή μάλλον ακολουθώντας τους καλπάζοντας συνοδούς μας,) κατευθυνθήκαμε προς το Signakh». Αξίζει να σημειώσουμε ότι η επιστολή αυτή δόθηκε στην σημερινή ηγουμένη, Θεοδώρα, από την θυγατέρα του Oliver Wardrope, Nino, λίγο πριν το θάνατό της το 2004.





Δυστυχώς η ανεξαρτησία της Γεωργίας ήταν σύντομη και το 1921 ακυρώθηκε ύστερα από μια δεύτερη προσάρτηση στη Ρωσία που αυτή τη φορά έγινε από το κομμουνιστικό Ρωσικό καθεστώς. Αυτήν ακολούθησε το 1924 ο διωγμός κατά της Εκκλησίας της Γεωργίας και το κλείσιμο μοναστηριών, μεταξύ αυτών και του Bodbe. Η τελευταία ηγουμένη ήταν η Nino (πριγκίπισσα Elene Vachnadze). Πολύ εργατική, διετέλεσε και υπεύθυνη του σχολείου. Βοήθησε τις νέες κοπέλες να γνωρίσουν τη μοναχική ζωή και μέχρι την τελευταία στιγμή προστάτευε το αγαπημένο της συγκρότημα. Οι μπολσεβίκοι απείλησαν πολλές φορές ότι θα την σκοτώσουν αλλά αυτή με τη βοήθεια του Θεού έβρισκε προστασία στην πίστη της. Παρόλα αυτά στο τέλος εξαναγκάστηκε να εγκαταλείψει το μοναστήρι. Έζησε την υπόλοιπη ζωή της στην Τυφλίδα και διακόνησε στην εκκλησία Anchiskhati. Μετά τον θάνατό της, τα οστά της μεταφέρθηκαν και θάφτηκαν στον κήπο του μοναστηριού όπως ήταν και η τελευταία της επιθυμία.



Το κατεστραμμένο μοναστήρι ξαναζωντάνεψε πρόσφατα το 1991. Σ' αυτό διαμένουν σήμερα τριάντα μοναχές. Οι κληρονόμοι της μοναχικής βιωτής του μοναστηριού του Bodbe, είναι ως επί το πλείστον νεαρές κοπέλες. Υπό την καθοδήγηση της ηγουμένης Θεοδώρας, οι αδελφές συνεχίζουν ακούραστα να ξαναζωντανεύουν και να ενδυναμώνουν τις ρίζες του ησυχαστηριού τους.

Το μοναστήρι με τη βοήθεια των ενοριτών αλλά και άλλων, αργά και σταθερά αρχίζει να επανακτά την πρώτη του αίγλη. Ξανακτίζεται και αναδομείται. Ο τάφος της Αγίας Νίνας εικονογραφήθηκε ξανά. Μισογκρεμισμένα κτίρια και το σιντριβάνι της έχουν αποκατασταθεί. Ένα μικρό παρεκκλήσι έχει οικοδομηθεί στη μνήμη των γονέων της Ζαβουλών και Σωσάννα. Άνοιξε επίσης και ένα αρχονταρίκι. Υπάρχουν σχέδια και για την οικοδόμηση ενός σύγχρονου ξενοδοχείου στην περιοχή. Στο μοναστήρι καλλιεργούνται διάφορα τρόφιμα ενώ υπάρχουν και εργαστήρια εικονογραφίας και κεντήματος. Σύμφωνα με την παράδοση των Γεωργιανών μοναστηριών, οι αδελφές επιδίδονται και στην έρευνα της Γεωργιανής φιλολογίας. Η Γεωργιανή γλώσσα είναι μοναδική και η αρχαιότερη στον κόσμο με τη δική της κομψή γραφή. Με βάση αρχαία Γεωργιανά κείμενα ετοιμάζουν και δημοσιεύουν βιβλία της Θείας Λειτουργίας. Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι καθημερινά τελούνται ακολουθίες στον τάφο της Ισαποστόλου Νίνας αφιερωμένες στην ειρήνη, στην ευημερία της Γεωργίας και ολόκληρης της Ορθοδοξίας.

Στον τάφο της πραγματοποιούνται πνευματικές και σωματικές θεραπείες ενώ οι αδελφές βοηθούν τους προσκυνητές να προσεγγίσουν περισσότερο αυτή τη συνεχιζόμενη πηγή που αναβλύζει αγιότητα.

**Πηγή:** *Bodbe Convent of St. Nino, 4200 Signagi Region, Georgia, 2009*

**μετάφραση από τα αγγλικά από:** Όλγα Κονναρή-Κόκκινου